

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **S. Z.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2023 r.

zażalenia obrońcy,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału Karnego Odwoławczego

z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 230/23

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem, odmówiono przyjęcia kasacji obrońcy skazanego S. Z., wniesionej od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 18 maja 2023 r., sygn. akt IV Ka 230/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 1 grudnia 2022 r., sygn. akt IX K 180/21, którym za czyn z art. 178a § 1 k.k., S. Z. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat próby, z uwagi na niespełnienie warunków, o jakich mowa w art. 523 § 2 k.p.k.

Na to zarządzanie zażalenie złożył obrońca S. Z., który zarzucił nietrafne przyjęcie, jakoby obrońca skazanego w kasacji nie określił przepisu rażącego naruszenia prawa, na które powołał się na mocy art. 523 § 1 k.p.k., albowiem twierdząc, w osnowie wniosku kasacyjnego, że zachodzi okoliczność wyłączająca

ściganie, wskazano jednocześnie, że skazany został za czyn z art. 178a k.k., co w ocenie obrońcy *per analogiem* wskazuje, że również i ten przepis został naruszony.

Wskazując na ten zarzut obrońca wniósł o przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wynikające z tego przepisu ograniczenia nie dotyczą jednak podmiotów kwalifikowanych, określonych w art. 521 k.p.k., a także uchybień z art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.).

Jeżeli zatem kasacja pochodzi od obrońcy, który reprezentuje stronę (skazanego), niebędącą podmiotem kwalifikowanym i dotyczy wyroku, którym orzeczono karę inną aniżeli kara bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przez którą należy rozumieć karę bezwzględnego pozbawienia wolności, a nadto nie sformułowano zarzutu dotyczącego uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., to jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy.

S. Z. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a zatem z punktu widzenia dopuszczalności kasacji strony, możliwe było podniesienie w niej jedynie zarzutu naruszenia art. 439 § 1 k.p.k., a nie - jak podnosił w zażaleniu – zarzutu innego rażącego naruszenia prawa. Sformułowany przez obrońcę w kasacji bardzo ogólnie zarzut „rażącego naruszenia prawa”, który miał się wyrażać w błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, nie mieści się w kategorii uchybień z art. 439 k.p.k. Do tej kategorii także nie należy zarzut obrazy prawa materialnego - art. 178a § 1 k.k. Oba bowiem podniesione zarzuty należą do katalogu względnych przyczyn odwoławczych, o jakich mowa w art. 438 k.p.k., i mogłyby zostać ewentualnie podniesione w kasacji strony wnoszonej jedynie od wyroku skazującego na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, jako zarzuty rażącego naruszenia prawa mogącego mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Sąd Najwyższy,

zgodnie z treścią art. 536 k.p.k., rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455. Jeżeli zatem jedyne podniesione w kasacji zarzuty są zarzutami niedopuszczalnymi z punktu widzenia regulacji z art. 523 § 1 i 2 k.p.k., kasacja jest w całości niedopuszczalna.

W tej sytuacji, zgodnie z określoną w treści art. 530 § 2 k.p.k. obowiązkiem prezesa sądu, przewodniczącego wydziału względnie wyznaczonego sędziego (art. 93 § 2 k.p.k.), do którego należy kontrola warunków formalnych wniesionej kasacji, było wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego, stosownie do treści art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

(EF}

(r.g.)